

Later wil ik
mama
worden

Wanneer verlangen
naar een kind
een litteken wordt

Sofie
Van den
Broeck

 BORGERHOFF
& LAMBERGTS

Later wil ik mama worden

'Later wil ik mama worden' is het persoonlijk verhaal van Sofie Van den Broeck. Ze vertelt treffend over haar stapeltjesverdriet: de uitputtingsslag van een meer dan 10 jaar durende kinderwens.

**Sofie
Van den
Broeck**

Zoals velen droomden Sofie en haar man van kinderen. Onstuimig en liefdevol dartzelden ze van maand tot maand tot het met moeder natuur niet leek te lukken. Met een bang hart trokken ze naar de fertiliteitsarts. De wetenschap zou het oplossen, hoopten ze. Moedig slikken, spuiten, meten en hopen. Na elke poging geen tijd verspillen aan ademen, maar doorgaan want het ging hen wel lukken, toch?!

Het verdriet werd groter, Sofie werd stiller en banger. Mentaal, emotioneel en lichamelijk was het op. Overleven met een stil verdriet in de drukte van alledag, tussen bolle buiken en kinderverhalen van anderen. Ze besloten om die andere droom na te jagen, een kindje adopteren. Vandaag is Sofie mama van een jongen en een meisje die gegroeid zijn in haar hart. Nu haar gezin compleet en het nest veilig is, vond ze de kracht om terug te gaan en de deur te openen waar al die stukjes verdriet waren opgestapeld. Netjes op een torentje.

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

WE PUBLISH
WWW.BORGERHOFF-LAMBERIGTS.BE

**Ik heb geen kindje verloren hé, zei ik
dan... en voor het eerst zei er iemand
"toch wel Sofie, jij hebt een kindje
verloren, je mag daarom rouwen en
erover vertellen"**

Schaduwverdriet, wat is dat nu precies?

Voor mij is schaduwverdriet mijn rugzakje met opgestapeld verdriet,
klein en groot en te vaak in stilte gedragen.

In die rugzak een slordige 10 jaar kinderwens.

Een weg van vallen en opstaan, wachten, hopen, kei hard neergeslagen worden,
jezelf verliezen, je leven ongewild on hold zetten, maar doorgaan voor die ene
wens 'mama worden'.

Ondertussen blijven stapelen want verwerken en stilstaan,
zou je weg houden van je droom.

Het leven rondom ons ging door. Babyborrels, huwelijken, doopfeesten, bolle
buiken overal. En in mijn buik; stilte. Ik voelde me mislukt.

Ik was leeggezogen en op.

Mijn lichaam was veranderd in verpakking.

Geen connectie meer.

Overleven.

Het verdriet stopt nooit, weglopen lukt niet.

Het zit in kleine dingen en het komt altijd terug.

Wat me echt heeft geholpen?

Het schrijven van mijn boek.

Dat heeft alles op een rij gezet, dat heeft me dat zwarte verdriet doen herbeleven aan de hand van dagboeken en verhalen.

Eindelijk begon ik te vertellen en te luisteren naar vrienden en familie die ik 10 jaar na datum vroeg hoe zij dat hadden beleefd.

Maar ook tegenover professionelen zoals de fertiliteit in UZ Gasthuisberg.

De dialoog kwetsbaar, rauw en angstig. Verbindend en liefdevol.

Stap per stap werd mijn rouwproces een beeld in mijn hoofd en werd het tastbaar.

Ik kon aanvaarden dat ik mocht rouwen.

Gisteren, vandaag

en eender welke dag die nog komen zal.

"Als mijn boek een paar mensen zou kunnen helpen, zou ik zo dankbaar zijn", zei ik bij B&L.

Doorheen dit jaar "Later wil ik mama worden", kreeg ik bijzondere, mooie en aangrijpende reacties.

Vorige week was er eentje dat me instant kippenvel bezorgde.

Een vrouw van 60+ stuurde me een berichtje.

Hoe ze mijn boek had gelezen en zoveel (h)erkenning vond na al die jaren.

Hoe ze vele tranen had gelaten en het verdriet eindelijk had kunnen toelaten.

Dat zijn momenten dat ik heel stil word en diep geraakt ben door een persoonlijk verhaal dat ze dapper met me deelde.

Dan denk ik terug aan mezelf aan die ronde tafel in Gent, denk ik "Dankjewel B&L voor de kans" en ben ik ook wel een beetje trots op dat meisje uit de stille Kempen dat haar verhaal durfde neerpennen.

Officieel zouden we nooit
mama en papa worden van
Charlotte.

Ons imaginaire kindje, het
wensenkindje in mijn hart.

Het kindje dat niemand ooit
te zien kreeg, zij heette
Lotje.

Het was altijd al een meisje.

Vanaf die prille eerste start
in 2007 droeg ik Lotje met
me mee.

Alleen had ik dat niemand
ooit verteld

Uit "Later wil ik mama
worden"

Ik was op wandel door Leuven met mijn BFF.

Die ochtend had ik een lang gesprek gehad met een vroedvrouw in UZ Gasthuisberg. 10 jaar nadat ik de deur had dichtgetrokken.

Ik voelde me vreemd opgelaten, bevrijd en met al mijn nieuw verzamelde moed wandelde ik plots de babyafdeling in.

Ik liet mijn handen langs stofjes gaan en keek rond met tranen in mijn ogen en een verkrampt hart, maar wel anders dapper.

Iets later stond ik met een roos rompertje voor haar neus en zei:

"Ik ga het kopen voor de lezing, als symbool voor Lotje."

"Kei goe!", zei ze.

De eenvoud en rust waarmee ze daar reageerde, betekende de wereld voor mij.

Het rompertje werd niet op een lezing gebruikt, maar op foto's zou het wel het symbool worden voor ons imaginaire kindje dat nooit kwam.

Voor Lotje.

Het hangt ondertussen in mijn kleerkast.

Heel bijzonder en doodgewoon.

Leeg

Buik vol wens, baarmoeder leeg,
hoofd vol twijfels, hart zwaar als lood.
Vanbinnen voelt het hol en leeg.
Ik voel me grijs en klein,
onopvallend en betekenisloos.

Naast die mensen met hun stralende lach.
Mijn buik kan niet dragen.
Mijn handen kunnen niet strelen.
Mijn stem niet sussen of een liedje neuriën.

Rondom ons bloeit het van het leven.
Gezinnen ontstaan, groeien, stralen.
Wij blijven achter met z'n twee.
We hebben elkaar, we houden elkaars hand vast.
Tussen ons soms die immense leegte.
Het verdriet in de stilte,
onuitgesproken maar aanwezig.

Kinderloosheid voelt
leeg, mislukt, eenzaam,
te stil, angstig,
verdrietig.

Uit " Later wil ik mama worden"
Sofie Van den Broeck

FANTOOMZWANGER

IN DE AFGELOPEN JAREN BEN IK EEN AANTAL KEREN WAKKER
GEWORDEN EN DAN WIST IK HOE HET VOELDE OM ZO'N MOOIE
BOLLE BUIK TE HEBBEN.

IK HAD HET GEDROOMD, ZO LEVENSECHT DAT IK HET NOG KON
VOELEN TOEN IK WAKKER WERD.

BLIJ GLEED MIJN HAND NAAR MIJN BUIK,
MAAR HIJ VOELDE PLAT EN LEEG.
WAKKER WORDEN IN EEN NACHTMERRIE.

TOCH STA JE OP EN PIK JE DE DAG WEER OP.
OPNIEUW. TE GEK.

OP ZULKE DAGEN MOET JE EIGENLIJK BLIJVEN LIGGEN. HUILEN,
VLOEKEN, SCHRIJVEN, VERTELLEN, EEN UITWEG ZOEKEN VOOR JE
VEDRIET.

MAAR DAT HEB IK NOOIT GEDAAN,
HET KWAM NIET BIJ ME OP DAT IK DAAR RECHT OP HAD.
OP ROUW EN OP VERDRIETIG ZIJN.

UIT "LATER WIL IK MAMA WORDEN"
SOFIE VAN DEN BROECK

Dag Sofie,

Ik heb vorige week je boek gekocht en het op één dag uitgelezen,
net na onze vierde terugplaatsing.

Ik heb het moeilijk met de mix van onzekerheid en hoop.

Ik heb het al zo vaak willen opgeven, maar ben niet klaar om onze
droom op te bergen.

Jouw boek lezen, met emoties die zo herkenbaar zijn, doet me zoveel
deugd.

Wetende dat mijn gevoelens "normaal" zijn en niet overdreven zijn.

Ik voel me vaak onbegrepen in een omgeving waar vlot zwanger
raken de norm lijkt. Velen durven er niet over spreken of vragen over
stellen.

Aan diegenen die ervoor openstaan, ga ik je boek aanraden,
misschien kan het mij en hen helpen om er wel over te praten want
zelf kan ik het nog niet verwoorden.

F.

Ik heb eindelijk je boek, het was een verjaardagscadeau voor mezelf.

Bedankt Sofie, om zo te verwoorden wat ik, wat wij voelen! Dit is zo herkenbaar. De bolle buiken in de wachtzaal, het gefaald voelen, het gebroken op de badkamervloer belanden...

Dit is ook mijn verhaal. Ik ben zo blij dat het op papier staat, dat ik als het moeilijk vind om erover te praten, jouw boek kan geven en kan zeggen: lees dit maar even, dan snap je het misschien wel...

Ik wikkel me vandaag in mijn favoriete dekentje en laat het verdriet even toe. Fijn te weten dat jouw boek er is om troost te bieden.

*Wat een kanjer.
Wat een pure rauwe emoties.
Wat een krachtig en prachtig boek!
Le eentje voor jezelf.
En ook wel om eens door te geven aan een ander.
Om je even helemaal niet alleen te voelen.
Om je gaatje in je hart dat ontstaan is onderweg te
laten helen.*

*Om je emoties er helemaal te laten zijn.
Le te zien, te erkennen en helemaal toe te laten.
Le lieten me toe mijn verdriet te laten stromen en te
accepteren zoals het is.*

*Ook al vocht ik er toen opnieuw weer eerst even
tegen voordat ik eindelijk mocht crashen.*

@LACHENLEEF.OPJEKINDERWENSREIS

Beste Safie,

*ik heb net de podcast beluisterd, zo aangrijpend
en tegelijk ook liefdevol verteld door jou.*

*Ik ben zelf ook ongewenst kinderloos, ik worstel
nog steeds met dit grote verdriet en gemis.*

*Ik wilde je even vertellen hoe fijn ik de podcast
vond.*

...

*Ik kocht je boek toen het juist uitkwam in de lente
van 2020, tot nu heb ik de kracht nog niet
gevonden om het te beginnen lezen.*

*Nu ik je zachte stem heb gehoord, ga ik moeite
doen om het vast te nemen.*

...

*Ik kende #debuskesclub nog niet maar ik hoor
erbij.*

J.

*De podcast is zo mooi, zo herkenbaar!
Ik was zo ontroerd dat iemand de woorden vond
die mijn gevoel zo duidelijk maken...
Er werd precies taal gegeven aan de pijn die ik voel!
Mijn oneindige dankbaarheid daarvoor...
J.*

#angewenstkinderloos

“Later wil ik mama worden”

@laterwilikmamaworden Instagram

Sofiestephan@gmail.com